

Det fremgår af § 48, stk. 3, at en forenings afgørelse i en dispensationssag inden 4 uger kan indbringes for kommunalbestyrelsen til prøvelse. Kommunalbestyrelsen bør derfor ikke udfærdige byggetilladelse efter byggeloven på grundlag af en af foreningen meddelt dispensation, før klagefristen er udløbet.

Ved bestemmelserne i *stk. 5* foreslås indført en „nabobeskyttelses-ordning“ under behandlingen af dispensationsansøgninger.

Det har længe været utilfredsstillende, at naboer og omboende har været reelt afskåret fra at søge deres interesser beskyttet, når der opstod spørgsmål om meddelelse af dispensation.

I rapporten af oktober 1973 fra boligministeriets arbejdsgruppe om dobbeltadministration (s. 26) har gruppen på henstilling fra Kommunernes Landsforening indstillet, at overførelse af dispensationskompetence til kommuner bliver ledsaget af en ordning, hvorefter dispensationer fra de bestemmelser i byggelovgivningen, der virker til at beskytte omboendes interesser, først kan gives eller udnyttes, efter at de omboende har haft lejlighed til at fremsætte indsigelser. Arbejdsgruppen har tilføjet, at en sådan ordning ikke i sig selv indebærer nogen administrationsforenkling, men må betragtes som en forudsætning for den forenkling, der ligger i en uddelegeret dispensationskompetence. Arbejdsgruppens indstilling og betragtninger vedrører direkte byggelovgivningen, men har mindst lige så stor relevans ved spørgsmål om fravigelse af en lokalplan.

I adskillige andre lande har der været en lignende trang til en bedre „nabobeskyttelse“, og bestemmelser, der i princippet svarer til lovforslagets, er i de senere år indført bl. a. i Norge og England.

I *stk. 5, 1. pkt.*, er den kreds af interesserede, som altid skal underrettes, afgrænset meget snævert, nemlig til de umiddelbare naboer. Det findes overvejende betænkeligt at overlade underretningen til den, der ansøger om dispensation, selv om de administrative konsekvenser af „nabobeskyttelses-ordningen“ derved kunne begrænses. I nogle tilfælde bør imidlertid underretning utvivlsomt gives til en videre kreds. Bestemmelsen indeholder derfor i 2. pkt. en beføjelse for kommunalbestyrelsen til at forlange en sådan mere udstrakt orientering, før der tages stilling til ansøgningen. I disse tilfælde findes det forsvarligt at pålægge dispensationsansøgeren denne underretningspligt, idet det herved forudsættes, at underretningen indeholder mindst de oplysninger, som fremgår af kommunalbestyrelsens underretning til de umiddelbare naboer. Beføjelsen efter 2. pkt. er begrænset til at finde anvendelse i sager, der skal afgøres af kommunalbestyrelsen, dels

fordi spørgsmålet antagelig ikke vil blive aktuelt i sager, hvis afgørelse er delegeret til en grundejer- eller beboerforening, dels fordi det i øvrigt kan forekomme betænkeligt at tillægge en privat forening en sådan beføjelse.

De foreslåede bestemmelser i *stk. 5* repræsenterer en nydannelse i byplanlovgivningen, og det vil først efter forløbet af nogen tid kunne vurderes, om bestemmelserne har virkning efter deres hensigt. Det foreslås derfor yderligere i *stk. 6*, at miljøministeren får beføjelse til om fornødent at ændre „nabobeskyttelses-ordningen“ i overensstemmelse med de indvundne erfaringer, ligesom der foreslås tillagt ministeren beføjelse til at supplere lovens bestemmelser med nærmere regler om f. eks. underretningens indhold og måden for dens afgivelse. Som anført i bemærkningerne til § 40 forudsættes det, at det i miljøministerens bekendtgørelse efter *stk. 6* bestemmes, at „nabobeskyttelses-ordningen“ ikke finder anvendelse ved spørgsmål om dispensation alene fra mindstegrundstørrelsen.

Forslagets *stk. 7* svarer til lignende bestemmelser i andre love, f. eks. by- og landzonelovens § 10, byggelovens § 61, *stk. 1*, og den københavnske byggelovs § 64, *stk. 1* og 2. Det følger af den foreslåede bestemmelse, at kommunalbestyrelsen er legitimeret til at foranledige tinglysningen også i tilfælde, hvor dispensationen er meddelt af en privat forening.

Til § 48.

Efter gældende byplanlovs § 26, *stk. 1*, jfr. § 8, *stk. 1*, kan en kommunalbestyrelsens beslutning i medfør af en byplanvedtægt påklages til miljøministeriet inden 4 uger.

Efter byggelovens § 14 kan kommunalbestyrelsens afgørelser i henhold til byggelovgivningen påklages til miljøministeriet, når kommunen den 1. april 1970 havde mere end 30.000 indbyggere, og ellers til amtsrådet. Amtsrådets afgørelser kan derimod kun påklages til ministeriet i begrænset omfang. Således kan amtsrådets afgørelser i dispensationssager som hovedregel ikke påklages overhovedet, og en afgørelse, der træffes af amtsrådet som klagemyndighed, kan som hovedregel kun påklages, hvis afgørelsen omfatter spørgsmål om forståelse af loven. Klagefristen efter byggelovens § 14 er 30 dage.

Den forenkling af administrationen som helhed, der tilsigtes med lovforslagets § 47 om decentralisering af dispensationskompetencen, vil kun blive opnået, hvis der i hvert fald som hovedregel ikke kan ske påklage til ministeriet af kommunalbestyrelsens skønsmæssige afgørelser. Hvis adgangen til administrativ klage over for sådanne afgørelser ikke be-